

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy esám ára 12 kr.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASARNAP

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasabos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árlenségelek adatik.

Készül az év folytat minden hónap elején lehet.

SZERKESZTŐ LAKIK: III. TIZED, BUDAI-ÚTCA, 189. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 186.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Válasz

a „Pénztár-kezelési mizéria” cikkre.

A „Kecskeméti Lapok” f. é. 2-ik számában megjelent „Pénztár-kezelési mizéria” cikkre, csak a jövő évben — mikor már a tisztújítás, vagy kinevezés folytán az új tisztviselők elfoglalják állásukat, — akartam válaszolni; de addig is, míg a jövő évben, úgy a pénztár-kezelése, mint a pénz behajtása körül szerzett tapasztalataimat előadnám, — nem tartom feleslegesnek, a pénztár-kezelés mizériáinak okait elősorolni.

Senki által meg nem czáfolható igazság az, hogy ugyanazon egy időben bevenni és kiadni egy pénztárnok sem képes; már pedig Kecskemét városánál a főpénztár egy maga teljesíti mind a bevételeket, mind a kiadásokat, és így ettől teljes lehetetlenség kívánni azt, hogy ugyanazon egy időben be is vegyen, ki is fizessen.

Az idézett cikk írója pedig, úgy látszik, azt akarja, vagyis óhajtana, hogy úgy legyen. Ez pedig lehetetlen. Lehetséges azért, mivel Kecskemét városnak egy pénztára kezeli mind a bevételeket, mind pedig a kiadásokat; és rendszeren a hónapok utolján és elején — a mikor a kiadásokat kellene teljesíteni — annyira megtolulnak a befizetők, hogy azok miatt kifizetést teljesíteni nem lehet.

Most már az a kérdés merül fel: melyiket kell teljesíteni? Az én szerény felfogásom szerint, úgy hiszem, hogy először be kell venni, és csak úgy lehet kifizetni; de meg a fizetőket nem is lehet, sőt többet mondom — nem is szabad már csak azért is elutasítani — nehogy a város bepereltetvén őket — azok beigazolják tanúkkal, hogy ők fizettek volna, de nem vették fel, mivel kifizetéseket teljesített a pénztár. Így történt ez a f. évi január 11-én, a mely

napon a városi és pusztai tanító urakat fizette a pénztár, — a mikor ez oknál fogva talán 2, vagy 3 fizető másnapi megjelenésre utasított.

Hogy tegyen, és kinek tegyen tehát eleget a pénztárnok, mondja meg a cikkíró?!

Ezen bajon némileg segíteni egy kifizető pénztár felállításával lehetne ugyan, de előre is bátran kimerem mondani, hogy ezen pénztár felállításával koránt sem lenne elérhető az, hogy minden követelő a hó 1-én, a mikor mindenkinek joga van követelni, fizetését egy nap alatt megkaphassa. Nem, pedig azért, mivel a pénztárnoknak magának kell a fizetési iverbe a befizetést bejegyezni; a nyugták helyességéről azok átvételével meggyőződni, s az ekként elkészített 4—500 tételt kifizetni; ezt pedig egy nap alatt nem lehet megtenni.

Kecskemét városánál egy főpénztár van, mely mellett négy emberből álló könyvelő osztály van berendezve; ezen osztálynak kellene szerintem a pénztárt mind a bevételek, mind a kiadások teljesítésére utasítással ellátni, nem pedig mint most van berendezve, hogy a pénztár írja elő, hogy a könyvelő osztály mennyit és mily címre írjon be.

Továbbá a mostani újabb pénztárkezelési berendezés szerint egyelőre 17 külön pénztárkönyvet — de fenn van tartva, hogy szükséghez képest még többet is — köteles vezetni a pénztárnok; másik példányban pedig az ellenőr ugyanannyit vezet; képzelné lehet most már azt a kapkodást, a mikor 17 befizető 17 címre és naplóra fizet; mennyi idő vész el addig, míg az egyik napló után a másikat kikeresni lehet.

Ezen rendetlen kapkodás, idő pazarlás pedig mind elenyésznek akkor, ha a könyvelő osztály az illető fél által teljesítendő fizetést előre már az illető címre és nevére beírta és befizetés végett az összeget a fél könyvébe beírta a pénztárnoknak egyszerűen átadná.

A mizéria oka még az is: hogy a pénztárnoknak egy év alatt mintegy 6000 drb. végzést kell keresztül olvasni, még pedig sokszor megtörténik, hogy csak nem egy ivre terjedt, a melynek a végén aztán kiderül az, hogy N. N.-nek fizessen ki 7 kr. bélyeg díjat.

Hát ez nem idő rablás?
A pénztárnok még 6—700 drb. letétet is kezel. Ezeket magának kell a főpénztári letétkönyvbe bevezetni; az aktára az átvételi nyugtát magának kell reávezetni, és így irnoki teendőket is végez, megjegyzendő, hogy ugyanannyi letétet ki is kell majd venni s a letétkönyvbe a kivétel igazolását szintén magának kell bejegyezni, — és így 1400 drbbal van dolga.

Hát ez nem mizéria-e?
Végre szükségesnek tartom megemlíteni még azt, hogy a pénztárnoknak évenként 40—50 jelentést kell tenni némely bevételek és kifizetések megtörténtéről, mely jelentések mind-egyike legalább 15—20 perczet, vagy ha hosszabb, félórát is igénybe vesz; és így a pénztárnok fogalmazó is.

Úgy hiszem, nem lesz szerénytelenség tőlem, ha nyíltan kimondom még azt: hogy egy pénztárnoknak nagyon elegendő az, ha a könyvelőtől átvendő okmány alapján a bevételeket és kiadásokat egyszerűen a naplóba bevezeti, a beszédet pénzt tisztán, híven és lelkiismeretesen kezeli, s arról mindennap beszámol; nem pedig mint most van berendezve, hogy mintegy 6000 drb. végzést végig olvasni; a letétek beírásával irnoki munkát, a jelentések írásával pedig fogalmazói teendőkét kénytelen teljesíteni.

A fentebbiek elősorolása után, úgy hiszem mind az érdekeltek, mind pedig

a t. városi közönség be fogja látni, hogy nem a pénztári személyzet — hanem a pénztár kezelési berendezés oka annak, hogy a pénztár személyzete sem a befizetőknek, sem pedig a követelőknek eleget nem képes tenni. Jövő év elején majd többet!

Kecskemét, 1890. január 20.

Kudat Antal,
főpénztárnok.

Színügyünk.

Nem egyszer volt már alkalmunk e helyen színügyünk szánandó sorsáról megemlékeznünk. Míg más sokkal kisebb városokban bizottságok, egyesületek és hatóságok egymással versenyezve tolják a nemzeti színügy szekerét: addig nálunk úgy tetszik, mintha épen az intelligens elem kapaszkodnék annak kerekébe. Már nem egyszer buzdítottuk, figyelmeztettük, intettük — kértük a közönséget, tegyen valmit a most is itt működő színtársulat érdekében, sőt apelláltunk a melegebben érző hölgyek nemess szívéhez is, hiába! A közönség jégkérge nem olvadt fel maig sem. A színgazgatók legjobb törekvése, legönzetlenebb igyekezete is kárba veszett, a legjobb darabok a legjobb előadásban csak üres padok előtt kerültek színpadra, a defezit napról napra emelkedett úgy, hogy az igazgatók kétségbe vannak esve az iránt, vajon sikerül-e nekik mindvégig föntartani azt a fegyelmet, azt a tisztességet a társulati tagok között, melyet Pest-Buda társulatában nem győzünk eléggé dícsérni, mely a vidéki színtársulatok között talán páratlan.

És ime, mikor a szükség legmagasabb fokra hág, mikor már már minden reményünk veszte lenni látszott, akkor csillan meg egy új fényugár, reményünk újra éled, mert értesülünk színt Dr. Széless József, mint a volt színügyi bizottság elnöke, vette a színtársulat ügyét kezébe. E névben összpontosul minden reményünk, e névben találjuk fel a garantált a jobb jövő iránt. Az ő hazafias érelye megfogja menteni a társulatot és főképen meg fogja menteni Kecskemét reputációját.

Nem tudjuk ugyan még, miféle intézkedéseket fog tenni, de már eleve bizunk azok sikerében, és mi részünkről nem tehetünk egyebet, mint hogy ujjal felkerjük intelligens közönségünket, hogy a bátor

KECSKEMÉTI LAPOK TÁRCZÁJA

Influenza.

— Jó reggelt doktor úr!
— Adjon Isten, kedves Retteggy úr! Hát hogy van?

— Haj ne is kérdezze doktor úr... Ez a gonosz nátha...
— Nátha? Nevezzük csak a kisdedet saját nevén.

— A mi nátha, az talán csak nátha, kedves doktor úr!

— Influenza biz annak a becsületes neve, édes Retteggy úr!

— Ne izéljen doktor úr! — Szólt elképedve Retteggy úr. Hát aztán miként kell ezt az influenzát gyógyítani? Kérdé fogva-czogva.

— Miként? Könnyű szerrel, kedves Retteggy úr!

— Oh kérem, könyörgöm: tanácsoljon édes doktor úr!

Lajdacsinyi Fábán orvos tudor ismerév emberét, egy gondolat villant meg agyában, s félig tréfásan, félig komolyan így szólt:

— Hja! kedves Retteggy úr! Antipirin, antifebrin, s több más kutyvalék, mikkel a betegséget szerelik: az mind csak bliktri.

— Bliktri?!

— Az bizon. De van nekem egy új gyógymód, mely biztos sikerrel jár.

S ezt mondva a doktor, felhúzta egyik szemöldökét, és fürkészőleg tekintett a páciensre.

— Haj de kíváncsivá tesz kedves doktor úr! — Szóljon hát?! Nógatá türelmetlenül Retteggy úr, önkéntelen nagyot nyelve.

— Hát hallgasson ide Retteggy úr! Ha megölel és megcsókol amúgy „Istenigazában” egy szép lányt, vagy menyecskét, a ki nem influenzás: akkor biztosan meggyógyul. Nekem nagy praxiszom van e téren: a magnetikus erő, óh az nagy-szerű, az csodákat mivel! De vizsgálzon kedves Retteggy úr, nehogy olyan nót találjon megölelni és megcsókolni, a ki maga is influenzás, mert ez esetben baja már súlyosbodni fog, sőt veszélyessé is válhatik, és — belehalhat!

— Oh köszönöm! édes doktor úr! Ezer-szer köszönöm szives tanácsát.

Retteggy úr Retteggy Balambér ismert módos agglégny volt Pityergőfalván. Különös gondot fordított lovaira, kutyáira. De a nőkre? azokra úgy szólván, alig hederített. Pedig hát többször nyílt alkalma házasonni. Akadt volna akárhány derek leány, a ki kezével és szívével örömet bologdította volna.

Csak hogy Balambér is Pató Pállal tartott, úgy gondolkodván: „majd ráérünk arra még!”

Mialatt Lajdacsinyi Fábán, a furfangos doktor, markába jót nevetve, vigan távozott: Retteggy úr az orvosi tanácsot hallva nehéz gondal ment odább, a fölött tépelődve: hogy hol kerítsen ő most egy olyan egészséges szép nőt, a kitől aztán menten meggyógyulna?! Mert rettenetesen félt az influenzától.

Agya kábult, s fejét olyannak érezte, mintha egy nagy szita lett volna ráakasztva. Szíve hevesen dobogott.

Találkozik egyik jó barátjával.

— Hogy vagyunk pajtás? De meg vagy viselve?! szölija meg szánalmas arcczal.

— Ne beszélj! ne beszélj! Influenza! Influenza!! . . .

— Mit? influenzás vagy te is?

— Az hát! — vágta oda keményen.

De tovább szóba se állt, hanem csak ment, azaz hogy tipegett céltalanul, potrohát előre tolvá, és nem is sejtve, hogy hová, merre igyekszik!

Az emberek fejcsóválva tértek ki előle. Csak a kutyák nem tágitottak; pedig ott-bon ugyancsak tudta azokat dreszirozni. Most végig ugathatták a csufondárosak, sőt majd bele haraptak inába, és bizon majd lehasították tarka-koczkás plundráját.

Hanem hát mit törődött ő most emberrel, kutyával? Neki egy szép, egészséges nőre volt szüksége, a kit kénye-kéve szerint megölelhessen, és megcsókolhasson.

De hol? Ez volt előtte a kérdések kérdése.

A mint így bódultan jár föl s alá: egyszerre csak megáll egy ház előtt. Szemei már akkor zöld karikákat hánytak.

— Hah! meg van! — mondá, öklével homlokára csapva. Ide megyek. A szép, a gyönyörű Nárécsiz! Igen! hogy is nem jutott előle hamarább eszembe?

És úgy tón, a miként gondoló.

Benyit a kapun, s az udvaron meglátja a szép leányt, a kit keresett; ép akkor lépett ki az ajtón, igéző fehér pongyolában, mely Balambér vágyát csak fokozta.

— Drága Nárécsiz kisasszony! szól

epedve. S azzal szeméit behunyva, lázas izgatottsággal siet a szép leány felé, hogy azt megölelje.

— Az Istenért, mit akar Retteggy úr?! Rebbene föl Zöldhalmy Nárécsiz kisasszony, s önkéntelen félre ugrott.

No-no Balambér! Nem lesz egy kicsit merész ez a vállalat?

Gondold csak meg, hogy milyen házba tolatokdál be? s minő anygallal állasz szemben?

Jaj de Retteggy úr most se nem látott, se nem hallott. Nem volt többé arra önmagának.

Ha már megkezdte, hát folytatta.

— Oh engedje kedves kisasszony, hogy mely tisztelem és határtalan szeretetem jeléül átölelhessem karcsú derekát, és megcsókolhassam piros kis ajkát!

— De ugyan hová gondol? és mit beszél Retteggy úr?! Hiszen . . .

— Semmi hiszen. Orvosilag praeskribálva van.

— Orvosilag?! Eltávozott az esze egy kicsit hazulról?

— Dehogy távozott? világgát sem.

S e közben Nárécsiz kisasszony halálra rémülve, befutott a szobába. Retteggy úr meg utána!

Szerenetsétségre a szülők nem voltak otthon. S a leánya szorongva állt meg az asztal tulsó sarkán, és ijedve nézte a látót libög embert, ki úgy leselkedett feléje, akár egy éhes kánya védetlen martalékára.

— Hát csakugyan megbolondult Retteggy úr?! Az égge kérem, távozzék!

— Nem addig anygali Nárécsizkám, míg meg nem ölelem és meg nem csókolom, Ah?! . . .

hajóst, ki egy süllyedő hajónak megmentésén fáradozik, segítse, támogassa annál is inkább, mert e hajó nemzeti kulturánk nagy kincsét rejt magában. R.

A kecskeméti borok.

Mióta a kecskeméti bortermelés határainak újabb és újabb területeket nyert, boraink napról-napra több elismerésben és dicsőségben részesülnek; de még mindig van bizonyos tartózkodás boraink jószágának az értékességük teljes elismerésében, azon borismerőkben is, kik boraikat kellemes ízűnek, elég erősnek és egészségesnek italnak ismerik el. Az egyik, ha egyebet nem tud mondani, azt teszi utána: „de hát mégis csak homoki bor ez”; a másik azt állítja, hogy sokáig nem tarttható; a harmadik, hogy szállításra nem alkalmas; szóval minden vidéki, kivált ha vevő szándékkal jön hozzánk, talál valami ürügyet, hogy termelőink követelési kedvvel lehetőleg lelohassa; pedig magam is szem- és fültánúja voltam éveken át, hogy a pesti szerbüzeti kocsmáros, Zágonyi, évenként 300 akó bort vásárolt be a szíret alkalmával, de azért hűségesebben és folytonosan ki volt írva a kapujára, hogy nála csak kőbányai bor kapható, de nem hiszem, hogy a kecskeméti homokból termelt 300 akó bor közé 50—60 akó valódi kőbányai bornál több, csak tévedésből is, bele vegyült volna.

Megjegyzendő, hogy a kecskeméti bor kitűnően telveszi a kőbányai izet és zamattját.

Ebből az egy példából is látható, hogy a mi borainknak sem a jósga, sem a tartóssága nem hiányzott eddig sem, hanem csak a híre; de most azt hiszem, hogy ez is meglesz rövid idő alatt, csak magunk legyünk kissé élelmesebbek boraink megismerésére körül; küldjünk egyik másik jobb nevű kocsmárosnak és vendéglőnek egy pár palack jobb minőségű bort, hogy ne csak megcsorbított híreiről, hanem valóságos ízéről és erejéről is lehessen tiszta fogalmuk és én hiszem, hogy pár év leforgása után sokkal több kőbányai bor fog termelni a kecskeméti szőlőkertekben, mint a kőbányai hegyeken.

A szakértőkből és a kecskeméti borok ismerőiből nem hiányzik a jóakarát, erre vall a folyó év és hó 15-én tartott „Filozofia-kongressus” egyik kitűnő tagjának: dr. Wartha Vince, műgyegetani tanár és kiváló bor-elemzőnek következő, saját meggyőződésén alapuló, nagybecsű nyilatkozata is:

„Wartha Vince kötelességének tartja különösen hangsúlyozni azt, hogy a homokbórról régi időben elterjedt nézet teljesen alaptalan és indokolatlan. Magyarországon mindenki határozottan meg volt arról győződve, hogy homokterületen csak rossz bor teremhet, de ez semmiképpen sem áll. Az ő tapasztalatai, hosszabb beható észlelései s vizsgálatai alapján meg van győződve, hogy a homokbórnak Magyarországon legnagyobb jövője van. A homokterület teljesen mentes s így e területeken lehet a legnemesebb, a legjobb fajokat, akár mily nagy terjedelemben és még hozzá aránylag csekélyebb költséggel, bőven ízvetve termelni. Ő három évvel ezelőtt a kecskeméti homok-

buczkákban termelt vörös bort vizsgált először meg s legjobb minőségűnek találta. E borból kiküldött nagyobb számú palackokat Kalkuttába; egy tanítványa az ő kivánságára ott lakásában helyezte el e bort, egy óly lakásában, a hol átlag 30 foknyi meleg van.

Minden gondozás nélkül ott hevert tovább egy évnél emésztve s harmadéve azután ebből több palack visszakerült ide Budapestre. Most alapos vizsgálat alá vette, miután Kalkuttából is jelentés érkezett, hogy az egy év múlva felbontott palackokban a bor még sokkal jobb volt mint eleinte, mikor Kalkuttába érkezett s itten tényleg meggyőződött a vizsgálatnál, hogy a közönséges kadarkából előállított bor, kivéve a testőnyagot, mely úgy, mint minden más vörös bornál, lerakodott, kitűnő ízű s teljesen megfelelő volt. Ez csak elég tűzpróba. E kérdés minden irányban elődöntött tekinthető.

A többi szónokok mind ugyanily értelembe nyilatkoztak. Fejér Miklós elnök beszámolója, hogy a kérdésre nézve csak egy vélemény uralkodik: a kormány minden tőle telhető el fog követni a homokterületek szőlővel való beültetésének előmozdítása végett. A kísérleteket a fajok megválogatására nézve a kormány folytatni fogja és különösen a pinceszőlővel és a pinceszőlő építést fogja különös tanulmány tárgyává tenni.

Meg kell tehát ragadni az alkalmat s addig útni a vasat míg meleg, t. i. még emlékeztetünk van a pesti borkereskedőknek a bizottság nyilatkozata s könnyen meglehet jó akaratukat és vásárlási kedvet nyerni; de ha elfeledik a „Budapesti Hírlap” 15-ik számában közöltéket, ismét nehezebben lehet velők boldogulni.

Segítsünk magunkon, Isten is fog segíteni. Dr. D. R.

Felhívás.

A kecskeméti vidéki gazdasági egyesület a következő „Felhívást” teszi közzé: A kecskeméti vidéki gazdasági egyesület legközelebb egyleti működésének 20-ik évét töltöndi be.

Elegendő idő mind arra, hogy egy gazdasági egyesület, a mezőgazdasáttal barátságos testületi létele, és működése arányában kellő bizalmat gerjesszen, s hogy közhasznúságát és tevékenységét tényekben igazolja; mind arra, hogy a gazdalközönség, az előzmények után, az Egyesületet szükségességét, saját jól fel fogott érdekében, nagyobb mérvben beismerje s azt, továbbra is, kellő pártfogásával támogassa, avagy részvételével, egyszerűen mellőzze.

Gazdasági Egyesületünk, — ösztönit elmondhatjuk, — hogy a jelzett 20 év alatt, a mezőgazdasáttal több ágaiban, az a vidéken tényleg mutatkozó szükségletre képest, szerény anyagi erővel rendelkezve, s kised hatáskörben ugyan, de nemes feladatának mindenkor lelkiismeretesen, s hűen megkívánt felelni.

Kétséget sem szenved, hogy multját illetőleg, a Gazdasági Egyesület egyéb nagyszámú intézkedéseivel, az által hogy a vidéken, csak a múlt évtizedben is, már teljesen elsatnyult sertésfajtát és sertésenyésztést, az irányunkban mindenkor nemeslelkű m. kir. Földmívelési Miniszteriumnak pénze-

gélye útján, czélszerű apa- és anyaállatoknak beszerzésével és nagymérvű elterjesztésével, a legokosabban átalakította és biztosította; s hogy továbbá a mi vidékünkön éppen nem honos, de most már minden háznál otthonos, és keresett újabb amerikai burgonya fajoknak, — hogy a rozsbúza egyes kiválóbb fajtáinak, mint a czélszerű montagne és kanadai rozsnak ismeretése és terjesztése; — hogy a feltűnően finom és korai csemege-szőlőknek, — mint az úgynevezett francia gyöngyszőlőknek, — ismeretése és meghonosításával, és az évenként rendszeren több ezer példányban díjtalanul kiosztott szokott legfinomabb faj-alma és körte ojtóágának beszerzése és terjesztése, a mezőgazdasáttal egyes termelési ágainak, különösen a szőlő- és gyümölcsészethez nem kis előnyt, és nem kis lendületet szerzett, és ez által a Gazdasági Egyesület hivatását, bár szerényen, de dicsőreten teljesítette.

Az is kétségtelen, hogy Gazdasági Egyesületünk, a jelzett évek alatt, az összes vidék gazdalközönségének meglehetősen érdeklődésében, a mezőgazdasági fejlődésére mindjárt eleinte Kecskeketen és Nagy-Körösn, a hazafias lelkelű két szomszédvárosban, két ízben, minden kis részletben teljesen sikerült általános gazdasági kiállítását, s utána ismét, majd minden második évben, itt helyben a székhelyen, a szőlő- és gyümölcsészethez érdekében összesen hat rendezési sikerült részleges terménykiállítását és utána ismételve, két ízben, szinte Kecskeketen, cselédijával párosított tenyészmarha- s baromfi-kiállítását rendezvén és érvényesítvén, — sőt a vidék kiválóbb termékeit, az ország elsőrangú gazdasági kiállításai alkalmával, másutt is, mint Kolozsvárott, Debreczenben és Székeshérvárott, valamint Budapestben, a redoute-teremben és küzteleken, legközelebb ismét két ízben, Budapestben, előbb az országos kiállítás alkalmával, s legutóbb a pestmegyei tárlatnál, de mindenkor nagy mérvben és választékban, jelentékeny áldozattal tényleg bemutatni törekedvén, ezen eljárása által egyik legfőbb tényezőjévé vált azon örömdetes változások és lendületek, hogy ma már a kecskeméti vidéki mezőgazdaság és termék, a becsültebb nevének közé tartoznak, sőt egyes termékeink, különösen a gyümölcsészethez és csemege-szőlőszethez terén, mint a legkiválóbbnak ismerteknek és keresteknek.

Az sem szenved kétséget, hogy a Gazdasági Egyesület, törekvései és intézkedéseiben, ha nagyobb anyagi erővel és szélesebb hatáskörben rendelkezhetik: a mezőgazdasáttal érdekében, úgy bizonyosan még többet, és még több üdvös eredményt fogott volna felmutathatni. De a gazdasági egyesületi választmány, így is, a jelzett szerény anyagi körülmények dacára, bizottsággal jelezheti, hogy okos gazdálkodás mellett, a gazdasági egyesületnek a jövő alakulás eshetőségeire, takarékpénztári betétek és alapítványokban s csemege-szőlőtelepi beruházásokban mintegy 6000 forint biztos alapotként sikerült megtakarítani és tentartania.

És ezen elsorolt előzmények indították a gazdasági egyesületi választmányt arra, hogy a régebbi egyleti megalakulás ideje legközelebb eltelvén, a közgyűlésnek e nemű felhatalmazása folytán, újabb négy évre,

a régi alakban leendő gazdasági egyesületi megalakulást újól tényleg megkísértse, hogy az aláírás ivatek kibocsátása, s a tisztelt gazdalközönséget és érdektársakat, a közérdekben a szíves részvételre és aláírásra bizalomteljesen felhívja.

A tisztelt jelentkezők, az ivatek, vagy mint alapított 100 forint, s annak tetszés szerinti lefizetése 5% kamat kötelezésével, vagy mint rendszeres tagok évi 5 forint tagdíj kötelezettségével négy évi időtartamra irandják alá.

A gazdasági egyesületi választmány nem hiheti, el sem gondolhatja, hogy a tisztelt gazdalközönség s a mezőgazdasáttal fejlődését szívesen hordó s érdektársak egy jól szerveződő, s kellő anyagi erővel támogatandó gazdasági egyesületnek szükségét ne érezzék, hogy annak újból megalkalulását és tentartását ne óhajtsák, s hogy azt, a meglevő szerény alapotkozó czélszerű felhasználásával, kétszeres buzgalommal és tényleges hozzájárulásaikkal újól létesíteni, és érvényesíteni ne törekedjenek, annyival is inkább, mert eddig is oda törekedett az Egyesület, hogy a tagokat időnkint különböző terményekben, vetőmagokban, ritka példányú gyümölcsfajok ojtó galyaiban és más kedvezményekben, különösen pedig a tűz- és jég kár elleni biztosításnál nyert kedvezményekben részesítse; s ezt jövőben is egyik feladatának tekintvén, ezenel egész bizottsággal jelezhetjük is, hogy a tisztelt tagtársak, Gazdasági Egyesületünk két harmad részében nagy költséggel már elkészített, s míg ez év tavaszán teljesen elkészítendő műkerte terményeiből, főmobb faj gyümölcs- ojtványokban s elültetés képes csemege-szőlővényekben, az évi tagdíjak lehetőleg meglehető kedvezményeül, már a második megalakulási évtől részesíteteni fognak.

Azért is bizalomteljesen felhívjuk és felkérjük a t. cz. gazdalközönséget és érdektársakat, hogy mezőgazdasáttalunknál jól feltogott érdekében, szíveskedjenek a közügy szeretetével sugalmazott „Felhívásunkat” figyelmeükre méltatni, az ivate aláírásaikkal elátni, s az eléggé hosszú mult időből, talán tevékenységével és erkölcsi erejével elegendő garanciát nyújtott Kecskeketi Gazdasági Egyesületet, ezáltal is, hazafias támogatóskában részesíteni.

A tisztelt ivnyerők egyszerűs mind felkérnek, hogy a hozzájuk intézett aláírás ivate, lehető tényleges részvét kíséretében az egyleti titkári hivatalhoz (Kecskeketi, takarékpénztári épület) f. évi február 20-ik napjáig mulhatlanul beküldeni szíveskedjenek.

Kelt Kecskeketen, a Kecskeketi vidéki Gazdasági Egyesületnek 1890. évi január 12-ik napján tartott választmányi üléséből.

Cserkelyi Károly,
egyesületi jegyző.

Horeáth Döme,
egyesületi elnök.

Színház.

Szombaton 18-ikán, „A szuhanc”, vasárnap „A kecskeméti örökösök” ismételték. Kedden „Napam asszony” francia vígjáték adatott nagyon kis számú közönséggel. A cselekvény hordozója egy bár még eléggé csinos, de már anyóssá érlelődött asszony azon ötletet, hogy ő, kit eddig

— Kimondom hát a végzetes szót! — a homlokáról a gyöngyöző verjéket letérítelve, hevesen szívéhez szoritotta kezét: — Piczulányi Kunigunda kisasszony! én szívéért és kezéért . . .

S nehogy egy újabb tüszentési roham folytán valami nem putarem keletkezzen, hál kitűzött czélfja elérésében megakadályozhatná, be sem végezve a mondatot, fölemelt karokkal lépett a nagysám felé, ki el nem tudva képzelni ennek a nagy változásnak az okát, a boldogság kéjes előzétében minden porciájában reszketett, míg meglepetésében egyébkor beszédes ajkai egyszerre megtagadták a szolgalátot.

Balambér a hallgatást kedvező jelnek vévén, gyorsan, mint hyena, oda roham az álmúdozó lenyhoz, s a robustus ember pilanatan alatt úgy átölelte annak vékony derekát, hogy csak úgy ropogott minden oldalborda, s akkora csókot czuppantott két-szer-háromszor is duzzadt, telt ajkaira, hogy hamis fogai meglödlök, sőt e váratlan csattanásra még a kályha mellett álmúdozó ezizuska is ijedten flugrott.

— Igy bájos anygal! Most már elválaszthatlanul egymé vagy! — tört ki végre Balambér szerelemmitas mámorában, s az édes gyógyulás biztos reményében.

— Mit művelt ön? az ég szerelmére!! — riadt föl bálmatáblól a nagysám.

— Hát gyógyszer vettem kedves Kunigundám! gyógyszer.

— Mitféle gyógyszert?

— A mit a doktor előirt. S most már meggyógyulok!

— Hahahaha! — kacagott keserűen Kunigunda. Ilyet még az öreg apám lelke se

S karjait kitarva közeledett a remegő leány felé.

— Engem akar megölni és megcsokolni?! Oh én szerencsétlen beteg!! szólt végre a leány megtört hangon, látva, hogy minden szabadkozása kárba veszett.

— Mit tetszik mondani? — baja van?! kérdé Rettegby úr meghökkenve és hátrántorodva.

— Most keltem ki az ágyból: . . . Hát nem látja, hogy az az átkozott influenza . . .

— Micsoda? influenza?! Hah! kiáltá Rettegby úr magánkivül. Egyet fordult vele a világ, s mintha villám sújtott volna mellé, eszeveszetten tépte föl az ajtót és elrohant, még az előszobában settenkedő keféspórtis szobaleányt is majd leütötte lábáról.

Narcsisz kisasszony csak bálmult utána s minden ízében reszketve, egy totellre rogyott.

— Hát ezt az embert mi lelte? kérdé önmagában. — Mások vizet se tudott zavarni, oly jámbor volt, mint egy szelíd bárány? S most oly vakmerő?

Persze, a jó léleknek fogalma sem volt arról, hogy ennek a rendkívüli átalakulásnak és szemtelenségig vitt bátorságnak az influenza volt a rúgója!

Rettegby úr Rettegby Balambér pedig csak szakadt, futott, mint a kit ostorral kergetnek.

Sokára aztán kimerülve, meglástitotta lépteit, és elkezdett biggdatában gondolkodni.

— No ugyan nagy bolondot csináltam. Egy kiválóan kedves, szelíd, művelt leány. kához így berontani, akár egy duhaj! Ez már mégis csak sok. Nem merek többé ennek a turbékoló kis galambnak személe

kerülni. Mert hogy ostobán kezdtem, „hübele Balázs” módjára, az már szent igaz. Ezt a botrányt minden áron helyre kell hoznom. De hogyan?

Gondolatokba merülve, egyszer csak nagyot ugrott örömben.

— Helyes! pompás! isteni! mondá kiderült mosolygó arccal, mely a telt holdhoz nagyon hasonlított. Hát hiszen itt van Kunigunda, az az aranyos madárka. Majd ezzel más modorban fogok beszélni. Igen bizony. Megkértem a kezét: úgy is adott már elég agyat arra, hogy meggyőződhessen szerelméről. Igaz, hogy nem épen valami nagyon szép és fiatal. Hisz én sem vagyok már mai gyerek. A fogai hamisak, firtjei hamisak. De a szíve? ő az valódi, az nem talni arany! S nekem ez kell; no meg az ölése és a csókja.

Nini: hátha még ezen az úton és plane az influenza által boldog házassághoz is juthatok?

A mint látjuk: Balambér kezdett egy kicsit észretérni.

Piczulányi Kunigunda kisasszony ott pihent a nagy virágú pompás dívánon, mikor Balambér belépett.

A neki hevült aglegény elragadóan szívélyes pillantást vetett a halvány arcú leányra, mintegy izelítgél, hogy tudja meg: miszerint szívének legfelfeltettebb kincsét hozza magával, tehát a nagysámnak jóindulatát és kegyes hajlamát és így csókját is, öglését is kívánja megnyerni!

— Rettegby úr! mi hozta ide ily időben? kérdé bálmatlan Kunigunda kisasszony, egy oldaltekintetel hintve csásos, reggeli toilletjére.

férje és üzletei a világtól elzártak, most már legényéletet akar élni. Jósága, veje iránti szeretete és könnyelműsége oly viszás helyzetbe sodorják, hogy a vő kénytelen anyósáért megverekedni. Az ebből származó félreértés ismét mulatató helyzeteket teremt. A közönség jól mulatott. A szereplők közül első sorban Polgár Fanni-t kell kiemel-nünk, ki ezúttal élénk, tetszős játékaival ügyes színésznőnek bizonyult. Pártos E. is kifogástalanul játszott. Krémer (Thévenot) elemében volt, élénken és rokonszen-venesen alakított. Borbély is megálta helyét.

Szerdán „Gasparone” operettje sikerült előadásban, de kis közönség előtt került színpadra.

Csőtörtőkön Abonyi Lajos „Magduska öröksége” című népszínműve T. Szi-gethy M. jutalmával adatsott. Ez alkalom-mal lépett fel Tirnovay Gyula úr is. A darab eléggé mulatató, sőt első felvonása határozatlan sikerültnak mondható. Az elő-adás jól ment. Szigethy M. (Páka Magda) kedves megjelenése által rokonszenvet kel-tett maga iránt. Tirnovay Gy. úr higgadt, mérsékelt játéka tetszett. A szaltos he-lyesen játszott, szépen énekel, bár egy kissé több elevelegés nem ártott volna. Leg-inkább meglepett bennünket Dobó, a kom-ikus, ki Gátugró János rövid, de jellem-zetes szerepét annyira komolyággal és lélek-tani igazsággal alakította, mintha mindig ily szerepekkel foglalkozott volna.

Az est fénytűnt az azonban Zombory I. népdalai képeztek.

Referens.

KÜLÖNFÉLEK.

— A „Felolvasó Társaság” folyó hó 19-én tartotta alakuló gyűlését a jogakadé-mia tanácstermében. Mintán a „Felolvasó-Társaság” eddigi elnöke: Dr. Tassy Pál, kir. alügyész időközben városunkból elköl-tőzött: az alakuló közgyűlést Horváth Döme, ny. kir. táblai tanácselnök hivta össze. A közgyűlésen megjelent tagok a Társaság elnökeként Horváth Döme urat, jegyzővé pedig Habina János, főreáliskolai tanárt, lapunk szerkesztőjét válassz-tották meg. A közgyűlés az elnök előterjeszté-sére egyhangúlag elhatározta, hogy a kidol-gozott alapszabályok megerősítését, be nem várván, — mint az előző éveken, úgy ez évben is, — ad hoc megalakul és a börtben megtartja szokásos felolvasásait. A „Felolvasó Társaság” múltjához híven, városunk közművelődési érdekeit akarja szolgálni és kívánatosnak tartja, hogy a felolvasási cik-lusbán nemcsak a tanárok, hanem intelligen-cziának más tagjai is részt vennek. A mó-dozatok és részletek megállapítására a köz-gyűlés egy bizottságot küldött ki. Melegen üdvözljük a „Felolvasó Társaság” újból megalakulását és önzetlen működésének a legszebb sikert kívánjuk!

— A kaszinó-tesztület ma d. u. 3 óra-kor tartja rendes havi közgyűlést. Mintán a közgyűlés, mint halljuk, több fontos tárgyban is fog határozni: felhívjuk a kaszi-nó tagjait, hogy minél nagyobb számban megjelenjen szíveskedjenek.

— A „Kecskeméti Gazdasági Egyesület”-nek lapunk ma számában köz-ölt „Felhívás”-át a legmelegebben ajánlj-uk t. olvasóink, különösen pedig a gazda-

közönség figyelmébe. Az egyesületnek ötödik negyedeves megalakulása 1889. év vé-gével lejárván, annak újabb négy évre megalakulása vált szüksebé. Az egyesület multja, a gazdaközönség érdekében elért sikerei, nemkülönben a kiállítások rendezése körül szerzett érdemei mindenki előtt ismeretesek, ki közgazdasági viszonyainkat figyelemmel kíséri. Épen azért reméljük, hogy gazdálkodó közönségünk az újból megalakuló egyesületbe saját érde-keiben minél tömegesebben be fog lépni és az által lehetővé teszi, hogy az egyesület minél nagyobb anyagi és erkölcsi erőre taszkozódva, kitűzött céljait még az eddigi-nél nagyobb mérvben is megvalósíthassa.

— Kávészonna. A „Rongyos Egyet”-múlt szerdán sikerült családi jellegű estélyt rendezett. Különbben már megszok-tuk, hogy Kun Anna úrnő, az egyesület érdemlős elnökéje által rendezett mulatós-ágok, úgy a mulatni vágyó fiataliságot, mint e mulatóságok anyagi sikerét tekintve a legjobbakkal tud tartoznak. Ilyen volt a legutóbbi is; oly szép közönség jött össze, dacára az influenzának, s azon zavaró kör-ülménynek, hogy a helybeli lapok tévedés-ből másnapra (csőtörtőkre) jeleztek a szerdán letyolt mulatóságot — hogy az Olvasó-kör ódon szerű helyisége — kivéve a hagyományos kávé-szóreket — ritkán telik meg olyan díszes társasággal. De volt is ám táncz: a hölgyek egyre azt suttogták: „Hogy lehet ám itt is mulatni, nemcsak a Beretvásnál, csak . . . tanzós fiataliság legyen. Az meg volt ez egyszer quantum satis, úgy, hogy a négyeseket 26-30 pár tánczolta. Jelen voltak: Kun Anna, Antal Péterné, Beckerné, Dömötör Károlyné, Deák Lajosné, Fekete Istvánné, Gyenes Pálné, Harkay Józsefné, Halassy Gyuláné, Juhász Sándorné, Kovács Istvánné, úv. Kubinyi Conrádné, Kiss Ferencné, Kriszán Józsefné, úv. Mátyér Jánosné, Papp Sándorné, Pöcsy Györgyné, úv. Szakács Istvánné, úv. Szell Józsefné, Tormássy Mihályné, Vágó Lászlóné, Zombory Lászlóné, úv. Zomboryné; — Antal Mariska, Bánó nővérek, Becker Ida, Bóbis Nina, Dömötör Ida, Dömötör Ilonka, Fekete Róza, Gyöngyi Nina, Harkay Aranka, Halassy Ilonka, Katona Mariska, Kubinyi Ilonka, Kiss Erzsike, Kriszán Mariska, Landler Izabella, Machleid Nővérek, Mayer Róza, Ma-lyerty Juliska, Molnár Mariska, Nemcsik Ida, Szabó Berta, Scripiades Margit, Tóth Mariska; Varga Aranka, Zombory Ida, Zombory N. A mulatás csak a késő estjélti órákban ért véget. — Ne vegye rossz néven a „Rongyos Egyesület” kávé-zsonnának rendezése az a megjegyzésünket, hogy sehogyan vagyunk képesek megérteni, hogy mire valók a mulatás közben rendezett külön gyűjtések. Tessenék a beléptidjait fel-emelni, de a mulatásban résztvevő urakat, kik a zenét is fizetik, még ezen kívül, külön is megszarcolni — nézetünk szerint — sehog-yan egyezhetik meg a „Rongyos Egyesület” kávé-zsonnának céljaival.

— A kereskedő ifjak egyesülete február hó 8-án Dr. Horváth Adam ország-gyűlési képviselőt úr felolvasásával egybe-kötött tánczvizigalmat rendez, mely iránt a legszebb körökben a legelénkebb érdeklődés mutatkozik. A meghívók ez estélyre már szétküldtetek, s kik netalán tévedésből nem kaptak volna, szíveskedjenek az iránt

— Végem van!... influenza!... megha-lók! nyüzsgött a szerencsétlen, mert rémül-tében és félelmében megrögzött benne a gon-dolat, hogy neki most már meg kell halnia.

Végre, midőn egészen fölcsúszott, kez-dődött csak a hadd-el-hadd, egy hosszú, kínos debattírozás, melyben mindenik érde-kektől fél élénken részt vett, s a szehzott szív, hoppnan maradt kéz, országos botrány, bü-nítő bíróság és ajándozás hatalmas szerepét játszott.

S csak így és ekkor értették meg, hogy miben kulminál a valódi tényállás?

Szegény össetört ember, jobb lett volna nekéd vakon születned! Nem elég, hogy álmodott boldog házasságot fucusba ment; hanem ezen fölül még kinevettek, kigúnnyoltak, megmartak, s még hozzá: könnyen el is patkolhatsz!!

S mind ezen átkozott malhieurnak az influenza az oka! . . .

Rettegthly ör kicezmergeve a hinárból, alig bírt baba városzorgni.

Othton aztán sok ideig gyöttrődött, iszonyúan rettegve a haláltól, mely influn-za alakjában kegyetlen kézzel tépi szét életét.

De erős, megmáshithatlan fogadást is tett: hogy nem kell neki többé se doktor, se léány csókja és ölelése.

Marad agglegénynek.

Nem bánta ő már, ha akarmilyen or-szágos botrányt kerítenek a nyakába, s akárhogyan kell is lakolnia!

Csak hogy megmenekülhessen az átkos influenza-halál torkából! —

a bizottság elnökénél, Behr Dezső úrnál, jelentkezni.

— A Kecskemét-Lajosmizsei vasút ügyében a vasúttársaság és a város kikül-döttei között f. hó 22-én és 23-án a szer-ződés megkötése ügyében tárgyalások foly-tak; a bizottság tagjai azonban lényeges tariffa differenciák miatt megállapodásra nem juthattak és így ez alkalommal a szer-ződés sem kötött meg.

— Körvádszát. A kecskeméti vadásztársulat folyó évi január hó 18. és 19-ik napján Bugacz-Monostoron körvádszátot rendezett. A vadászatot csak 27-en vettek részt; terítékre került 176 nyúl és 4 róka. A vadászat eredménye a múlt évéhez (akkor 400 nyúl esett) viszonyítva nagyon csekély, miuek oka abban kereshető, hogy a vad-állományt nemcsak az elszaporodott rókák, hanem az orvadárszók is, különösen tör-üzzel nagyon elpusztították. Mint értesül-nünk a társulat, a vadorzás megakadályo-zása végett erőyes intézkedések tétele iránt a törvényhatóság közgyűléséhez szán-dékozik fordulni.

— A jogakadémiai polgárság által február hó 1-én rendezendő hangverseny programja némi változást szenved, a meny-nyiben dr. Kovács Pálné úrnő nem a „Pro-feta” című dalimó románcazt fogja énekelni, — mint ez lapunk múlt számában jelzelve volt, — hanem a „Büvös vadász” című dalműből Agatha dalát, a mely egyike a különben is rendkívül dallamos opera leg-szebb ariáinak.

— Utezáink lejtéréseinek alapos-gát semmi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a víz épen ott szokott megállni, a hol annak a mérnöké felméréstől számitása szerint le kellene folytania. Így mult hetet esősékek folytán a piaristák gimnáziuma előtt egy csaknem felhőldnyi területű tó képződött és úgy látszik, hogy a viznek ott biztos ta-laja is volt, mert nem haborgatta senki. Egyik ismerősünk azt a maliciózs meg-jegyzést tette e tóra, hogy minden való-színűség szerint megkönnviti a geográfia tanárainak a munkáját, mert rajta in natura be lehet mutatni a tanulóknak a szigeteket, felszigeteket, tenger- és földszorosokat. Ki hínné, hogy a rossz felmérésnek még ilyen hasznát is lehet venni?

— Jótékonyzöld előadás. A helyi jótékony Nőgyűlet javára a legközelebbi kedden színe kerül Gerő „Eladó lány” című jeles vígjátéka, mely az akadémia Teleyk-pályázatán 100 arany jutalmat nyert. Ajánljuk ez előadást a n. é. közönség figyel-mébe, annál is inkább, mert a néző élvezet-et is talál, a jótékonyzöldt is előmoz-dítja.

— Új doktor. Dr. Falta Pál, váro-sunk szűllötte, Dr. Falta László, kerületi orvos öcsse, f. hó 18-án avatottat fel or-vostudornak a budapesti tudomány-egyetem. A fiatal orvosnak, ki egyetemi tanul-mányai közben szorgalmával és tehetségével több ízben egyetemi pályadíjat is nyert, — promoveálása alkalmából ószintén gratulálunk!

— Ováció. Talapkovics Vazul, nagybecskerei pénzügyi igazgató, mint a „Torontái” írja, f. hó 13-án, névpajna alkalmából, a pénzügyi igazgatóság központi, ötven tagból álló személyzete meleg ová-cziókban részesítette, mely alkalommal a tisztikar saját arczképsorportyával lepte meg igazgatóját. A nagybecskerei lapok a leg-nagyobb elismeréssel és díszesettel emlékez-nek meg a pénzügyigazgató előzékeny mo-doráról és tapintatáról, melylyel nehéz állá-sában már így rövid idő alatt is sikerült az ottani intelligencia szeretetét és közbe-ösülését kiérdemelnie.

— Nyilvános köszönet. A mult szer-dán tartott kávé-zsonnán a 10 kros belépti-dijából, föllültesekből s az éj folyamán rendezett gyűjtésből befolyt összesen: 23 frt 1 kr. Ebből föllültezési szívesek voltak: N. N. 10 kr., Kubinyi Konrádné 20 kr., N. N. 10 kr., X. Y. 1 kr., Szappanos Károly 20 kr., Tomka Elek 90 kr., N. N. 90 kr., N. N. 10 kr., N. N. 30 kr., Gyenes Elek 10 kr., N. N. 10 kr., N. N. 10 kr. Összesen: 3 frt 11 kr.; a gyűjtésből befolyt 8 frt. Fogadják a jószívú adakozók az egye-sület köszönetét adományaikért. Az Olvasó-kör elnökségének ez úton is köszönetét fe-jezi ki az egyesület, azon szívesességéért, hogy helyiségét díjtalanul átengedte ez estélyre.

— Mühle Vilmos, temesvári virágke-reskedőnek lapunk ma számában közzétett hírdetésére e helyen is felhívjuk a közönség figyelmét. E cég virágcsokrai, egyéb virágkötésői és virág munkái minden kiállításra a legnagyobb kitüntetésben részesültek. Mühle úr virág- és magkereske-dése a maga nemében a legnagyobb az or-szágban. Melegen ajánljuk a közönség fi-gyelmébe.

— Szerdán színe kerül Bartók La-jos „A méhek” című legújabb vígjátéka, mely a nemzeti színházban rövid idő alatt sűrűn adattott és mindig zsúfolt ház előtt, nagy tetszés mellett.

— Pihenő Órák” cím adta ki Rösler Gyula, fiatal földünk, hangula-

tos költeményeit és elbeszéléseit. Költemé-nyekből már lapunkban is közlünk mutat-ványokat. A kötetről részletesebben lapunk jövő számában emlékezzünk meg Addig is ajánljuk a fiatal szerző munkáját a közönség figyelmébe.

— Halálözse. Öszinte részvételt vesszük a következő gyzásolat: Alulírottak fájda-lommal jelentik: Özv. Molnár Józsefné szűl, malmszegeri Légrady Teréz asszonyinak, nyugalmazott közegéi tanítónőnek f. hó 24-ikén délután 1½ órakor, a halotti szentségek átadott fölvétele után, 67 éves korában, szívveréshűlésben történt gyzásos elhunytát. A boldogulnak hiilt tetemei f. hó 26-ikán, vasárnap délután 3 órakor fognak — a 2. tíz. 241. szám alatt! — házból — a róm. kath. szentegyház szertartásai szerint, a Szent-Háromságról nevezett sarkertben őnt nyugalomra tetetni. Az engesztelt szent misé-áldozat f. hó 27-én, hétfőn reggel 8 órakor lesz a róm. kath. anyatemplomban. Keeske-mét, 1890. január 25. Béke poraira! Molnár Imre, kir. közigyűz. (N.-Buttyin), fia. Mol-nár Imréné Baróthy Amália, menyje. Mol-nár Augusta, Molnár Adél, unokái. Páthy Károlyné Molnár Róza, léánya. Páthy Károly, polg. és el. isk. igazgató, veje. Páthy Károly, Páthy István, Páthy Sándor, Páthy János, unokái.

— A rendőrkapitányi hivatal a kö-vetkező hírdetményt tette közzé: Tapasz-taltatván, hogy a lakosság nem felel meg kellőleg a hatóság figyelemtetéseinek, mi-szerint házai előtt a síkos járdát behinteni vagy felválni mindenki köteles, újlag figyelmeltetve a lakosság a szabályrendelet által előirt ebellei kötelességre; mivel a mulasztók a szabályrendelet értelmében 50 frtig fognak megbüntetett. E rendeletet csak helyeslehetjük, ha minden személyvá-logatás nélküli hajtatható végre.

— Lapunk mai számából „A z indí-gó” című középceikké vége tré hiánya miatt elmaradt és így azt a jövő számban közöljük.

— Az agrárszót korlátozása. Köztu-domású olvasónk előtt az, hogy a kecske-méti vadásztársulat választmánya a mult év júlíus hó 29-én tartott ülésében kelt határozatával az agrárszót bizonyos terü-letekre szorította, s hogy ezen határozat elleni fellebbezést a közgyűlés elvetette és a választmány határozatát helyben hagyta. E közgyűlési határozat ellen a földmívelésügyi minsteriumhoz adottat be felebbezés, mely a társulatot odaítasítani kérte, hogy az alapszabályaihoz tartsa magát és az agrárszót joggal juttatná határa nem szabjon. Ez ügyben a minsterium e hó folyamán há-tározott, és a felebbezésnek helyt nem adott azon indokból: „mert a társulatot nem csak a vadászati törvény alapján, de az alapszabályokban nevezetesen azok 2. 15 és 32 §-ában foglalt rendelkezések szellemé-ből folyólag is feltétlenül megilleti az a jog, hogy saját vadásztérsületén a vadászat gyakorlásának módja tekintetében gazdasági, vadászati, vagy más érdekből célszerűnek talált megszorításokat határozzon el. E ha-tározattal végleg megoldást nyert a jogász körökben élénk vita tárgyat képezett azon kérdés, hogy a társulat a vadászat nemét korlátozni jogosítva van-e.

— A kutyaáktartásáról és a kuty-aóról a mult évben alkottott városi sa-bályrendelet, mely ellen többen teleb-bezéssel éltek, a belügyminiszer f. hó. 10-én kelt a hatósághoz küldött rendeleté-vel a benyújtott felebbezések elítasítása mellett megerősítette. Most már jön a kuty-ákra az igazi kutyavilág.

— A „Rongyos Egyesület” javára a következő adományt vettük: Körömczi Ede úr 5 frt. Fogadják a jószívú adakozó ezen közzetésén az egyesület köszönetét és adom-ányának nyilvános nyugtázását. Keeske-mét, 1890. jan. 16-án. Fördös Dezső, pénztárnok.

— Népmozgalmi kimutatás. A tiszi főorvosi hivatalból nyert értesülés szerint, a folyó évi január hó 12-től 18-ik napjáig született 32 gyermek, ez idő alatt elhalt 21 egvény, szaporulat 11.

Felolvas szerkesztő: HABINA JÁNOS.

NYILTÉR.

„Felhívom azon jó barátomat, vagy barátónomé, a ki f. hó 20-án Kecskemétről hozzám egy névtelen levelet intézett, s a ki sorsom s jövőm iránt úgy látszik melegen érdeklődik, szíveskedjék nevét velem tudatni. K. B. Kóbánya”.

Házeladás.

Ogrisz Gyuláné Kovács Mag-dolna tulajdonát képező. VII. tíz. 55. számú ház, szabadkézből eladó.

Bővebb értesítést ad aliorirt

Nagy Lajos,

